

Det næste Nummer paa Dagsordenen var: 1ste Behandling af Udkast til Lov om Afhændelsen af Frederiksgave Hovedgaard med Tiliggende. (Lovforslaget findes i Anhanget, Spalte 551).

Ischærning: Det er naturligtvis med stor Tilfredsstillelse, at man modtager et Forslag som dette. Der er imidlertid et Par Gjenstande, hvorom jeg meget kunde ønske at høre den ærede Ministers Mening; den ene er: ifald der, som jeg haaber, bliver nedsat et Udvalg denne Sag angaaende, om da dette Udvalg vil kunne faae behørlige Oplysninger om, hvorledes det Jordsmon — jeg troer omtrent 100 Tdr. Land — er beliggende, som man tænker at indtage til Fredskov. I det Dieblif, Staten sælger en Domaine, kan det i Almindelighed ikke være ønskeligt, at den sælges med en saadan Betingelse, men der kunne være Omstændigheder, som alligevel gjøre det nødvendigt, at det bør være saa. — Det er ganske vist, at det, at inddrage Jord til Fredskov ligeoverfor en vorende Befolkning, i en Egn, hvor denne Befolkning endogfaa er meget stærk, i sig selv er uheldigt, og fra Statens Side det Uheldigste, som kan tænkes. Hvor altsaa den yderste Nødvendighed ikke er forhaanden, bør man ikke gjøre det; men det er umuligt at dømme derom uden et noie Kendskab til Beliggenheden af de forskjellige Skove, deres Størrelse og Bøndergodset omkring og imellem dem. Uden det kan man ikke vide, hvorvidt det kan være rigtigt. Dersom det ligger deri, at der findes mindre Skove fordeelte omkring paa de Bønderjorder, som vilde blive overdragne til Sælg, saa var det gjerne muligt, og jeg vil endogfaa sige, afgjort vist, at disse Skove vilde blive allerbedst betalte ved at sælges til Bønderne med Jorderne. Vi have efterhaanden kunnet see mindre Eiendomsbesiddere besidde Skov og holde den meget godt. Saasnart Træ og Brændsel kommer i Værdi, saa bliver det en Gjenstand for Dyrkning, som enhver anden Ting, og en vis Hyggelighed og Skønhedsfands har navnlig i den

Deel af Landet udbredt sig i saa høi Grad, at man aldeles ikke behøver at tvivle om, at meget af den Art Skov vil blive bevaret. Jeg kjender ikke Forholdet der; det er meget længe siden, at jeg har været i den Deel af Landet; men jeg vil kun spørge, om vi i denne Henseende kunne vente at faae fuldstændige Oplysninger, saavidt Ministeriet selv er i Besiddelse deraf?

Det Andet, som jeg skal tillade mig at spørge den ærede Finantsminister om, er, hvorfor man kommer til at ville sælge de faste Tiender. Jeg begriber meget godt, at de Tiender, hvorpaa der hviler en Kirkevedligeholdelse, og som altsaa i sig indeholde en Forvaltnings- og Entreprisefag, maa Regjeringen ønske at afhænde, naar den stedlige Forvaltning ophører, idet et saadant Tilsyn med Kirkebygningerne etc. i Regjeringens og enhver hjerligere Giers Hænder bliver bekostelig; det bliver endogfaa dobbelt bekosteligt for Regjeringen, fordi den altid ved disse Kirkevedligeholdelser bør søge at gaae forud for de private Giere; men derimod forekommer det mig, at den Kongetiende, som her er fastsat, egentlig ikke bør være en Gjenstand for Afhændelse; det er en Besiddelse som enhver anden Obligation; dersom man dertil vil sige, at den er af en uvis Værdi, da den er fastsat i Sæd, og betales ligeledes med en uvis Størrelse, saa har jeg Intet derimod at erindre; men det Samme er jo Tilfældet med forskjellige andre Indtægter, som Staten har. Oprævningsvanskeligheder kan der ikke være; thi den vil blive opkrævet samtidig med alle andre Statsafgifter. Det bliver en Prioritetshestelse paa de forskjellige Gaarde, som have at yde den, og Afhændelsen kunde i ethvert Tilfælde skee ligesaa let med Øverne selv, som til tredje Mand. Ogsaa dette Forhold vilde jeg tage mig den Frihed at spørge den ærede Minister om der vilde være nogen Vanskelighed i at forandre, eller om jeg maaskee har misforstaaet det Hele, og om maaskee ogsaa den her omhandlede Tiendes Størrelse endnu har noget Tvivlsomt ved sig.